

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

№ 212 — Barcelona, març del 1960

Preu: 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 29, 39 i 43 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

També emet de les 7 a les 7 i mitja del matí per ones curtes de 27, 28 i 30 metres.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

URGEX L'ACCIÓ contra el "plà d'estabilització"

EL VI Congrés del Partit Comunista d'Espanya, celebrat el passat mes de gener, va posar de relleu com a element dominant de la situació política les greus conseqüències del « Pla d'Estabilització », el qual està portant la malalta economia catalana al bord de la catàstrofe.

En el poc temps que ha transcorregut, nous fets han vingut a agreujar la situació, desmentint els discursos i declaracions únicament optimistes dels ministres franquistes i del mateix Franco.

La indústria tèxtil, que com és sabut marca el pols de l'economia catalana, acusa una crisi cada cop més aguda. El descens de la producció de teixits de cotó en 1959 es xifrava el mes d'octubre en un 15 per cent i la dels de llana en més del 20 per cent. Si es té en compte que la paralització s'ha accentuat en els tres darrers mesos de l'any, es pot considerar

que la producció tèxtil ha disminuït en una quarta part en menys d'un any.

Malgrat això, els stocks emmagatzemats importen més de 5.000 milions de pessetes, la qual cosa suposa uns stocks tres vegades més elevats que allò que podria estimar-se normal. Es a dir, es fabrica poc i encara es ven menys.

I la crisi afecta no solament el tèxtil, sinó també la petita metal·lúrgia, la indústria química, la del paper, la de la pell i altres.

En la construcció, la cartera d'encàrrecs a Barcelona capital, que era de 500 milions de pessetes el mes de juliol, era solament de 100 milions el mes de desembre.

Les fallides i suspensions de pagaments segueixen a l'ordre del dia i ara toquen ja empreses importants. Trenta-cinc empreses de les que han suspès pagaments després d'entrar en vigor el « Pla d'Estabilització » tenien actius que sumaven en total més de 450 milions de pessetes.

Més del 80 per cent de les empreses tèxtils catalanes han acomiadat personal

mitjançant indemnització o havent sol·licitat l'autorització de fer-ho acollint-se al subsidi d'atur forçós.

Milers d'obriers considerats « eventuais » han estat llançats al carrer sense tràmits ni indemnització i formen ja legió els obrers « de plantilla » que percebeixen, o tramiten la percepció del raquític subsidi establert d'atur forçós. Sols a Tarrassa i Sabadell es calcula que hi ha més de 10.000 parats. A Mataró, durant el mes de desembre, tancaren entre altres les empreses « Galindo » i « Ribas i Julià » amb més de 500 obrers cadascuna, la « Gasol » i altres grans empreses d'aquella ciutat treballen solament tres dies per setmana.

El « Butlletí de l'Associació de Dirigits Catòlics » de Barcelona estima que, com a conseqüència de la supressió de les hores extraordinàries, el poder adquisitiu dels treballadors s'ha rebaixat en un 25 per cent entre agost i desembre de l'any passat. El mateix butlletí calcula també (passa a la pàg. 2)

SALUTACIÓ

DEL C.E. DEL P.C. D'ESPANYA
AL POBLE I A LES FORCES
D'OPOSICIO DE CATALUNYA

El Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya saluda fraternalment el poble i els Partis i organitzacions antifranquistes de Catalunya per l'èxit de l'acció col·lectiva de masses que ha culminat amb la destitució de Lluís de Galinsoga del càrrec de director del diari « La Vanguardia ».

Aquest exemple mostra clarament que l'acció concertada i convergent de tot un poble, brutalment insultat, pot arrencar èxits parcials d'importància política enfront de la dictadura.

El poble i les forces antifranquistes, si es posen d'acord, poden obtenir nous èxits. Catalunya, en aquesta ocasió, ha donat l'exemple a tota Espanya. Per aquest camí, el camí de l'acord i de l'acció unida, és per on podrem arribar un dia no llunyà a posar fi a la dictadura, ella mateixa.

En saludar el poble i les forces de l'oposició antifranquista catalana, el Comitè Executiu del Partit Comunista desitja expressar al P.S.U. de Catalunya i a tots els Partis i organitzacions que han participat en aquesta acció la seva solidaritat i el seu recolzament a les reivindicacions democràtiques i nacionals de Catalunya, l'obtenció de les quals està estretament lligada a la victòria de la lluita que tots els pobles d'Espanya lliuren contra la dictadura i per la democràcia.

Comitè Executiu del
Partit Comunista d'Espanya
Febrer del 1960.

UN GRAN TRIOMF DEL POBLE CATALA

La destitució del Director de « La Vanguardia »

(DECLARACIÓ DEL C.E. DEL P.S.U. DE CATALUNYA)

EL Govern del general Franco s'ha vist obligat a « acceptar la dimissió » del director de « La Vanguardia », Lluís de Galinsoga, amic íntim i adulator oficial d'« El Caudillo ».

Aquesta decisió ha estat imposada al Govern pel poble català, el qual, durant quasi sis mesos, s'ha mobilitzat i ha pressionat de manera exemplar per a exigir la destitució del nefast personatge.

La protesta popular va començar a finals de juny passat, quan Galinsoga, indignat perquè es predicà en català durant la missa a la qual assistia, va proferir el més brut dels insults contra els catalans.

L'ofensa de Galinsoga va fer vibrar el sentiment nacional del nostre poble, originant una vigorosa protesta en la que han participat distints grups polítics i socials de Barcelona, Sabadell, Tarrassa, Mataró, Girona, Lleida, Tortosa i altres ciutats i pobles de Catalunya.

Aquesta protesta ha sorgit i s'ha desenvolupat en un moment en què el « Pla d'Estabilització » agreuja brutalment la ja insuportable situació — conseqüència de vint anys de desastrosa política econòmica de la dictadura — de tots els sectors de la societat catalana; en un moment en què el poble tot, encapçalat per la classe obrera, intensifica l'acció contra l'odiada dictadura, de la qual Galinsoga n'és típic representant, i per obrir pas a la conquesta de les llibertats democràtiques.

EL Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya saluda fraternalment totes les forces polítiques i socials que, junt amb el nostre Partit, han participat a l'organització i al desenrotllament de la campanya contra Galinsoga. Saluda particularment la joventut obrera, estudiant i intel·lectual per la iniciativa i la combativitat de les quals han donat prova. Ens felicitem de l'aportació a la campanya de la petita i mitjana burgesia, de les classes mitjanes en general i àdhuc d'algun sector de la gran burgesia catalana. Celebrem també la col·laboració de l'Església, especialment del baix clergat que, en donar a conèixer la infàmia de Galinsoga, ha fet possible la mobilització popular. Tan de bo que això sigui el començament d'una evolució de l'Església que la dugui a trencar obertament amb la dictadura i a posar-se el costat del poble.

La destitució de Galinsoga pel Govern — el qual unes setmanes abans havia rebutjat en Consell de Ministres la petició feta en aquest sentit pel propietari de « La Vanguardia » — és una victòria política de gran abast. Mostra que la dictadura és impotent davant l'acció resoluta i unida del poble. Mostra que aquesta acció afebleix el règim i que no solament pot obligar el Govern a retrocedir, sinó que el fa retrocedir efectivament, arrencant-li importants reivindicacions.

(passa a la pàg. 2)

URGEIX L'ACCIÓ contra el «pla d'estabilització»

(Ve de la primera pàgina)

DESPRES DELS GIBRALTARS IANQUIS...

ARA, GIBRALTARS ALEMANYS

L'escàndol ha esclatat i omplena columnes de la premsa internacional. Franco ha trobat un nou client, disposat a comprar-li, com els ianquis, bocins d'Espanya.

Després dels Gibraltars ianquis, ara Gibraltars alemanys!

Adenauer i els seus Ministres estan tractant amb Franco la compra de bases militars a Espanya. Franco i Adenauer compten així una nova impulsió de la guerra freda. Això en el moment en què l'intercanvi de visites entre Kruxtxov i Eisenhower i la visita del primer a França, que ha de tenir lloc en els dies que aquest número de « Treball » surt a la llum, preparen les condicions per a la conferència dels Caps d'Etat de les grans potències.

Els pobles esperen que d'aquesta conferència al cim n'ha de sortir una sensible atenuació de la tensió internacional obrint pas a una política de més comprensió que consolidi la pau. Però això mateix espanta els vividors de la guerra freda, dels quals Franco i Adenauer apareixen com els homes de xoc.

A canvi de suport polític per al règim. Franco no vacil·la en repartir Espanya a troncs i vendre'ls a exèrcits estrangers, amb el consegüent perill que això representa per a milions d'espanyols i per la vida mateix de la pàtria.

Però el poble de tot Espanya s'uneix cada dia més per tal d'acabar amb la dictadura i amb la venda d'Espanya als encants, per dotar el país d'una altra política que estigui d'acord amb els grans afanys del poble; una política de pau i d'independència nacional, una política de neutralitat i d'amistat amb tots els pobles del món.

L'escàndol internacional que han promogut les converses secrets Franco-Adenauer, proven el perill que ens amenaça, mentre la dictadura continua en el poder.

Reforcem la lluita contra la dictadura. Fem per unir més de pressa les forces de l'oposició i per atancar així, mitjançant accions pacífiques, l'enderrocament d'una dictadura que converteix en moneda de canvi la vida d'Espanya i dels espanyols.

que l'índex del mínim vital era el mes d'octubre de 145 sobre la base de 100 l'agost del 1956, la qual cosa suposa que els salaris han perdut un 45 per cent de llur poder de compra a causa de la puja de preus des de la data en que van ser augmentats la darrera vegada.

Aquesta situació s'agreuja encara més si els franquistes porten fins a la fi el « Pla d'Estabilització » i llurs projectes d'integració en el Mercat Comú. La immensa majoria d'indústries, incapacitades per competir amb els monopolis estrangers, desapareixerien. La nostra agricultura de secà s'arruïnaria totalment i més de sis milions d'espanyols es veurien forçats a emigrar a altres països.

D'ací que el VI Congrés del Partit Comunista d'Espanya hagi assenyalat com la tasca més urgent actual el bolcar les energies de la classe obrera i de tot el poble contra el « Pla d'Estabilització » i les seves conseqüències.

Els treballadors s'han d'oposar resolutament a ser acomiadats. Els franquistes s'han vantat durant anys d'haver suprimit l'atur forçós i de garantir el dret al treball. La recent Declaració dels Metropolitans espanyols afirmava que el dret al treball és un principi fonamental de la doctrina social de l'Església. Recolzant en aquestes declaracions, els treballadors han d'exigir per tots els mitjans a llur abast que se'ls dongui treball. L'exemple dels obrers de la construcció de Tarrassa que es ressenya en aquest mateix número de « Treball » ha de ser seguit pels treballadors amb el fi d'evitar que se'ls acomiadi o per aconseguir que se'ls dongui treball adequat a llur qualificació professional.

També cal lluitar per què el subsidi d'atur forçós sigui almenys equivalent al salari base més el plus familiar i per què s'apliqui a tots els obrers industrials i agrícoles, siguin o no de plantilla, durant tot el temps que duri el desempleu.

Cap disminució de salari no ha de ser acceptada. Diversos jerarques sindicals han reconegut que el salari total que s'ha vingut percebent fins ara no arribava ni tan sols a cobrir el mínim vital. Els treballadors han d'exigir per vuit hores de treball els mateixos ingressos que percebien abans

amb hores i primes, ensems que lluiten per un augment general dels salaris que compensi la puja que s'ha produït en el cost de la vida a partir del 1956.

Aquesta lluita s'ha d'organitzar dintre i fora dels sindicats, combinant l'acció legal i il·legal, utilitzant des de la petició escrita fins a la vaga i la manifestació pacífica. Els conductors i empleats dels autobusos de Badalona que, recolzant llurs peticions legals amb la disminució del rendiment, han obtingut un augment del 10 per cent del salari base i dues pagues extraordinàries, han demostrat com es poden obtenir millors de salaris en les condicions presents.

La lluita contra el « Pla » i les seves conseqüències exigeix que es formin en les empreses Comitès composts pels jurats d'empresa, enllaços i altres obrers d'avantguarda que mereixen la confiança dels treballadors. En aquests Comitès s'ha de concretar la unitat entre els obrers comunistes, socialistes, anarquistes, catòlics i altres per a la lluita contra la dictadura per un canvi de signe democràtic.

El VI Congrés del Partit Comunista d'Espanya ha cridat els comunistes a estimular i organitzar l'acció dels pagesos, de la petita burgesia i de la burgesia no monopolista. Sols una acció conjugada de les distintes capes del poble pot treure Espanya de l'abim en què l'enfonsa el « Pla ».

La lluita lliurada a Catalunya durant els darrers mesos, que ha culminat amb la destitució del Director de « La Vanguardia », ha posat de manifest que les capes no proletàries de la població catalana es disposen a jugar un paper més actiu que fins ara en la lluita antifranquista.

La simultaneïtat de nombroses accions parcials de les distintes capes socials a Catalunya i a la resta d'Espanya incapacitarien el franquisme per a oposar-se a la lluita mitjançant la repressió, l'obligarien a cedir i crearien les condicions necessàries per a la vaga nacional pacífica.

I si al mateix temps s'aconsegueix la unitat d'acció entre els diversos partits i grups d'oposició, el final de la dictadura s'assolirà en breu termini. Per això el VI Congrés del Partit Comunista d'Espanya ha fet una Crida apremiant a organitzar una Conferència de Taula Rodona entre tots ells, Crida que serà motiu d'un altre article en un número pròxim.

Declaració del Comitè Executiu del P.S.U.

(Ve de la primera pàgina)

Si tots els grups polítics i socials d'oposició treuen l'ensenyament que es desprèn de la campanya contra Galinsoga i actuen en el futur amb més decisió i unitat encara que en aquesta ocasió, fins i tot sota la dictadura es poden derrocar les limitacions que restringeixen l'ús i l'ensenyança de la llengua catalana i altres drets nacionals de Catalunya, la qual cosa reforçaria ensems la lluita general de tots els pobles d'Espanya per la democràcia.

Per a facilitar aquesta acció futura, el Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya crida tots els partits i grups polítics catalans d'oposició a constituir un Comitè de Coordinació i a establir un programa d'acció comú capaç de mobilitzar les energies de tot el poble en la lluita per a acabar pacíficament amb la dictadura. Crida els militants del Partit i els altres antifranquistes actius a crear en les empreses, barris i pobles Comitès Unitaris per a di-

rigir en cada lloc l'acció contra el « Pla d'Estabilització », en defensa de les reivindicacions populars i per la democràcia.

LA protesta del poble català contra Galinsoga ha estat un model de lluita pacífica. Mitjançant l'edició i difusió de milers d'octavilles i manifestos, les inscripcions per les parets, les cremes públiques de piles d'exemplars de « La Vanguardia », el boicot dels compradors, subscriptors i anunciants, les masses populars, sense provocar víctimes ni vessament de sang, han obligat les autoritats a atendre llurs desitjos. Amb aquest exemple es veu amb claredat que la lluita pacífica no és, com pretenen alguns, la resistència passiva, sinó la mobilització activa.

EL Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya invita els comunistes, tots els catalans, a celebrar la victòria obtinguda reforçant l'acció pels drets na-

cionals del poble català, particularment pel lliure ús de la llengua catalana: **llibertat per a publicar periòdics i revistes en català, llibertat per al seu ensenyament.**

La defensa dels drets nacionals de Catalunya forma part, junt amb la lluita contra el « Pla d'Estabilització » i per les reivindicacions de la classe obrera i de les altres capes socials, del combat general de tots els pobles d'Espanya per la democràcia.

La victòria obtinguda amb la destitució de Galinsoga ensenya que la multiplicació de les accions parcials obligarà la dictadura a cedir una i altra vegada i crearà les condicions per a desfermar la vaga nacional pacífica que ha d'enfonsar-la definitivament.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya.
Febrer del 1960.

EL P.C. D'ESPANYA DENUNCIA LA REPRESSIO FRANQUISTA I RENOVA LA PROPOSTA D'UN ACORD DE TOTES LES FORCES D'OPOSICIO

El Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya ha publicat una Declaració examinant el caràcter de la nova onada repressiva contra el moviment de les forces de l'oposició.

El Partit Comunista denuncia l'embús amb què el Govern voldria fer creure encara en « complots internacionals », i sobretot denuncia la criminal provocació de les « bombes de Madrid » que la pròpia policia ha fet posar amb el fi de « justificar » la repressió.

Els veritables motius dels centenars de detencions practicades el passat mes de febrer constitueixen — com diu la Declaració — « una maniobra d'intimidació per fer que les masses treballadores acceptin passivament els llicenciaments en massa imminents i una nova disminució de llur nivell de vida, ja prou precari ».

Es per això que el règim ha urdit, ell, un veritable complot per a detenir els joves repatriats de la Unió Soviètica, per perseguir els militants obrers que lluiten en els Sindicats Verticals i els joves intel·lectuals i artistes que no callen llur desacord amb la política de la dictadura.

La declaració assenyala després la carta col·lectiva dels repatriats de la Unió Soviètica contra les detencions de llurs companys i els aturs parcials dels obrers del transport urbà de Madrid, exigint la llibertat de llurs representants sindicals empresonats, com el camí a seguir per tots els treballadors, per tots els oposants a la política terrorista de la dictadura.

« Cal — insisteix la Declaració — intensificar la campanya contra la repressió i per l'amnistia a tot arreu. Cal exigir la

llibertat dels repatriats de la Unió Soviètica, dels delegats sindicals i dels intel·lectuals empresonats ».

La Declaració s'adreça també a l'opinió democràtica internacional demanant el suport cada dia més actiu a la lluita del poble espanyol per la llibertat i, particularment, a la campanya en favor de l'amnistia general per tots els presos i exiliats polítics.

En aquest sentit podem destacar que tan aviat com es van conèixer les primeres detencions, entre les quals la del jove intel·lectual barceloní, Lluís Goytosolo, destacades personalitats de les lletres, de les ciències i de les arts, de França, Itàlia, Anglaterra i altres països, van cursar telegrames de protesta. Entre els signants d'aquests telegrames es troben els noms de Simone de Beauvoir, Florence Malraux, Aragon, Pierre Gascar, Louis Martin-Chauffier, François Mauriac, Jean-Paul Sartre, Carlo Levi, Einaudi, Elio Vittorini, Charlie Chaplin (Charlot) i molts altres.

El poble espera que també a Espanya, els intel·lectuals catalans i de tot el país es pronunciaran en aquest cas contra les detencions i les tortures, i per l'amnistia general, com ho van fer el mes de juny de l'any passat.

Els treballadors han d'organitzar peticions col·lectives a les fàbriques, oficines, obres, mines, etc., reclamant la llibertat dels detinguts i l'amnistia general. Això constituirà ensems una acció important contra les nefastes conseqüències del Pla d'Estabilització, contra l'amenaça d'atur que està pesant sobre desenes de milers d'obers i d'altres treballadors. Amb a-

questes peticions es pot fer que s'hi sumin els patrons, enginyers i directors de les empreses, com ho han fet en altres casos, particularment els de petites i mitjanes empreses. Els treballadors catòlics poden adreçar-se a les altes dignitats de l'Església i demanar-les que trenquin el silenci i que es manifestin contra les tortures policiaques i les detencions arbitràries de pacífics ciutadans, als quals no es pot acusar de res més que de llur posició contrària a la política de la dictadura.

D'altra banda, en l'esmentada Declaració, el Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya « renova les seves propostes a tots els partits i grups d'oposició a fi d'arribar a un acord per a la lluita contra la repressió, contra el pla de misèria i contra la dictadura ».

L'AJUDA DELS CATALANS DE VENEZUELA ALS PRESOS

Els catalans exiliats i antics emigrats de Venezuela, les activitats unitàries dels quals giren entorn del Centre Català i de Solidaritat Catalana de Caracas, venen realitzant una magnífica tasca d'ajut als presos i a llurs familiars.

En el curs de l'any 1959 han enviat directament als presos i a llurs famílies patrocinats una suma total de 11,021 bolívers, equivalent a 187,337 pessetes.

Saludem la noble activitat dels compatriotes de Venezuela i ens permetem demanar-los que persisteixin en tan lloable tasca de solidaritat humana i democràtica.

La classe obrera i la "estabilització"

Pocs mesos han transcorregut d'ençà que el pla dit d'estabilització fou posat en execució. Pocs, però prou per a que en tot l'àmbit nacional, i a Catalunya especialment, s'en toquin ben abastament les seves conseqüències.

El panorama econòmic del país, d'ombrívol i crític que ja era, ha esdevingut simplement paorós: Reduccions diverses i generals de la jornada de treball; acomiadaments en massa de treballadors, eventuals i de plantilla, en tota mena d'empreses; atur forçós, parcial o total; emigració... Aquest són, en el terreny social, els resultats de l'« estabilització ». Els obrers, els treballadors, són els que en sofreixen — i amb quina angoixa i irritació! — més durament.

El règim, enfonsat fins el coll en la catàstrofe econòmica, tracta de guanyar temps, i no vacil·la en condemnar a la misèria i la depauperació més revoltants a extensíssimes masses de treballadors, en fer més i més difícils i insuportables les condicions de vida de tots els que viuen d'un sou o d'un salari, de la gran majoria de la població. Mentrestant els potentats dels monopolis i la finança arrodoneixen els seus fabulosos negocis sobre les espatlles dels més febles, condemnats a desaparèixer o lliurar-se. Mai com ara el perfil de la dictadura no ha aparegut tan odiós, i mai tampoc el seu caràcter plutocràtic no s'ha revelat més obertament.

La situació de misèria, de salaris raquítics, d'acomiadaments i d'atur és esparçadora; però tot indica que ha d'agreujar-se encara: « Déu vulgui que la xifra no augmenti en els mesos veniders, per tancament d'empreses en uns casos, per reducció de plantilles en altres. El més freqüent fins ara és suprimir el nombre d'hores extraordinàries, així com certs estímuls

o incentius, voluntàriament implantats per moltes empreses, les quals cosen porten en si una disminució dels ingressos familiars. » Aquestes paraules de la Declaració Col·lectiva dels Metropolitans, feta el 15 de gener d'enguany, són indicació clara que les nefastes conseqüències del pla, tot i com són ja de greus, no fan més que començar. El fet mateix que les altes jerarquies de l'Església hagin cregut necessari dedicar una declaració col·lectiva a aquesta situació social es prou per subratllar-ne la gravetat.

Certs paràgrafs d'aquest document són, d'altra banda, un explícit testimoni de l'amplària considerable de l'irritació i el descontent que cova en tot el país, del ressò del moviment de protesta, de defensa i de lluita que somou a extenses masses treballadores. Hom diu en aquesta declaració: « No seria just demanar austeritat als treballadors i empleats, mentre aquests tinguin una remuneració sense cap dubte insuficient, i aquells (els empresaris) en canvi, acumulin grans sous, no s'accontentin amb marges moderats de ganància... ». I en uns paràgrafs més avall: « Recordem una vegada més a tots el deure d'obrir pas a una més justa distribució de béns — de tots els béns — i a un repartiment més aquitatiu de les càrregues, per a escursar les distàncies i suprimir irritants desnivells. »

Però cal convenir que aquestes bones paraules que esmalten de tant en tant la Declaració dels metropolitans no s'adiuen pas massa amb el conjunt del document. Si deixem de banda les consideracions d'ordre moral i religiós que és propi en un document d'aquesta mena i que no ens pertoca comentar, cal dir que el seu conjunt es presenta, en definitiva, com un intent de justificar aquest pla d'« esta-

bilització » que porta la misèria i la desesperació en les llars obreres i treballadores, com una prèdica per a la sobrietat i l'austeritat (com fan, cínicament, les autoritats polítiques del règim) i en pro « de sacrificis a totes les classes del país ».

Aquesta és igualment, segons ens sembla, al·lusionat que n'han tret els obrers i treballadors catòlics que han tingut coneixença directa o indirecta de l'esmentada Declaració.

Es clar, per a tots ells, que quan els oligarques parlen de sacrificis «per a tots» són els treballadors els que en seran les víctimes.

A la gravetat de la situació creada pel pla d'« estabilització » els obrers i tots els treballadors no hi poden trobar altra solució que la de llur enèrgica resistència a convertir-se en víctimes propiciatòries. L'allau d'accions, de demandes i de protestes contra els acomiadaments i tancaments d'empreses, per tal d'obtenir augment de salaris que compensin les pèrdues d'hores de treball; en una paraula, la viril reacció dels treballadors que es produeix i s'esten en els més diversos centres industrials per tal de defensar llur dret a una vida digna, és prova de la decisió del conjunt de la classe obrera de no deixar-se condemnar a la fam literal. Els obrers i treballadors catòlics participen i participaran, com tots els altres, en el conjunt d'aquestes accions, estretament units a llurs companys d'explotació.

L'experiència d'aquestes darreres setmanes mostra que l'acció de la classe obrera per la defensa dels seus drets i reivindicacions està prenent amplària considerable. La clau del triomf és la de la unitat més àmplia i fraternal de tots els obrers i treballadors a cada lloc de treball i per cada acció concreta.

EL dia 26 de gener, a Madrid, uns 4,000 obrers de la construcció, del metall i del transport, en plegar la feina, van anar acudint a la Gran Via, davant del local de la Delegació dels Sindicats.

Malgrat ser un dia de pluja, apretats a les voravies i sota les veles dels cafès i cinemes, els obrers recolzaven amb llur presència la presentació de reivindicacions als sindicats demanant **un augment general dels salaris, ple empleu i un subsidi familiar per tot el temps que hagin d'estar parats.**

Tot i la intervenció de la policia armada, els obrers es resistiren a abandonar el

carrer i així estigueren manifestant-se des de les 6 i mitja de la tarda fins a les 9 del vespre.

A Sevilla, centenars d'obers s'han manifestat també pels carrers, acudint als Sindicats i al Govern Civil, i davant del Palau Episcopal, reclamant també un augment general dels salaris i el subsidi d'atur per tots els treballadors.

A Màlaga, els obrers d'una important Empresa metal·lúrgica s'han manifestat davant de les Oficines patronals. En diferents indrets de la província de Sevilla, junt amb els obrers, es manifesten també els jornalers agrícoles.

A Catalunya, ultra la manifestació de Tarrassa, que relatem en una altra part d'aquest periòdic, cada dia es produeixen manifestacions a Barcelona, a base de comissions d'obers acompanyades pels treballadors de les respectives fàbriques en llurs gestions prop dels sindicats i de la Magistratura del Treball.

Sols la lluita pot frenar el fet que les desastroses conseqüències del Pla d'Estabilització caiguin plenament sobre la classe obrera i els altres treballadors.

En cada ocasió propícia, els treballadors han de manifestar-se per l'augment dels salaris i contra l'atur forçós.

Manifestacions obreres a tot Espanya

A TARRASSA, ELS PARATS DE LA CONSTRUCCIO EXIGEIXEN UN SUBSIDI D'ATUR FORÇOS

El dia 19 de gener, a Tarrassa, 80 obrers es van presentar al local dels sindicats demanant feina. Alguns ja fa més de tres mesos que estan parats. En no obtenir satisfacció, van anar en manifestació a l'Ajuntament, reclamant de parlar amb l'alcalde. Els municipals els deien que marxessin, que els estaven compromentent.

« **Som pares de família — responien els manifestants — i ja fa temps que estem parats. Volem parlar amb l'alcalde; volem feina; volem pa per als nostres fills!** ».

Al cap de tres hores hagueren de marxar. L'endemà, dia 20, es presentaren altra vegada més de cent. El Sr. Borregón, cap dels municipals, els envià als sindicats i d'ací els remeteren altre cop a l'Ajuntament. Les anades i vingudes en grup compacte cridaven l'atenció de la població tarrassenca, la qual els manifesta simpatia i aprovació.

El dia 21 tornaren a l'Ajuntament. El jerarca sindical, Gutiérrez, els feu convocar per a dir-los que es preocupaven de trobar-los feina. I donant-los la clau d'una sala, els digué: « **Teniu. Quan us volgueu reunir, feu-ho en aquesta sala. Sobretot, no us manifesteu pel carrer** ».

El dia 23, més de 150 obrers es van reunir en l'esmentada sala, entrant i sortint, ocupant el carrer. Els jerarques sindicals els prometeren que, dintre de quatre setmanes, els podrien donar feina en unes cases que s'han de construir a Berga.

« **I mentrestant — respongueren els obrers —, que els nostres fills es morin de gana, no?** ». Els obrers van signar allí mateix una demanda per què s'acordi el subsidi d'atur forçós també al ram de la construcció. **Corresponsal**

VICTORIA OBRERA A L'EMPRESA « SALA I AMAT, S. A. »

A Tarrassa, l'Empresa « Sala i Amat » ocupa un centenar d'obers en la construcció del nou camp de fútbol. Especulant amb el temor d'atur forçós, aquesta empresa venia retirant les primes (de 25 a 60 pessetes setmanals) als seus obrers. Finalment, aquests es van posar d'acord i, tots alhora, es van negar a cobrar sense les primes, exigint llur pagament, cosa que van aconseguir.

En represàlia, l'empresa va notificar a 66 obrers que, a partir del 4 de desembre (passat) quedarien acomiadats, al·legant que l'Ajuntament no pagava l'obra realitzada.

El dia 30 de novembre, tots els obrers van treballar a ritme lent en senyal de protesta. Els 66 afectats, en plegar, van anar a l'oficina de col·locació dels sindicats, exigint que se'ls busqués feina. « **Hem vingut — digueren — perquè tenim família i fills a mantenir i se'ns vol despedir de la feina, perquè l'Ajuntament no paga. Si el dia 5 estem parats — van afegir —, anirem en manifestació a l'Ajuntament amb les nostres i dones i fills a exigir feina o un subsidi d'atur forçós** ». Els jerarques sindicals els van dir que se n'ocuparien, insistint sobretot en què no fecin soroll al carrer.

Abans del dia 4 indicat, l'empresa els va comunicar que l'Ajuntament s'havia reunit i havia decidit pagar i que, per conseqüent, no hi haurien comiats.

Corresponsal

IMPEDEIXEN EL COMIAT D'UN APRENT

En una petita fàbrica de Barcelona, el patró va voler acomiadar injustament un aprenent. Entre els obrers va córrer la veu que, si deixaven fer en aquest cas, després derien uns altres els despedits.

Els 25 obrers es van plantar davant del patró i li van exigir que l'aprenent seguís treballant. Davant la decisió de la demanda, el patró va accedir i l'aprenent no va ser acomiadat.

Aquest triomf ha donat una gran moral als obrers. Un d'ells deia: « **Per primera vegada no em sento sol. Sento amb mi la força dels altres 24 companys de treball** ».

VICTORIA DES EMPLEATS DELS AUTOBUSOS SUBURBANS

Els treballadors dels autobusos suburbans de Barcelona sostingueren un llarg braceig per a que llurs reivindicacions fossin incloses en el Conveni Col·lectiu: « **30 per cent d'augment del salari base, dues pagues extraordinàries suplementàries i complementar el salari en cas de malaltia o accident** ».

Per tal d'aconseguir això, els empleats es van posar d'acord en quant a la forma d'acció que podrien emprar. Aquesta consistiria en aplicar estrictament el reglament de la companyia.

Com és salut, les tauletes marquen la cabuda dels autobusos en 60 passatgers, però sobretot a les hores d'afluència, en deixen pujar molts més. La qual cosa constitueix un ingrés important per a l'empresa. A primers d'any, conductors i cobradors no admetien cap passatger que passés dels 60 reglamentaris. Les cues d'usat-

gers es feien inacabables i aquests protestaven davant l'empresa, tot veient amb simpatia la lluita dels esmpleats.

L'empresa va reclamar al Governador, però es feia molt difícil enviar la força pública contra uns empleats que complien el reglament. Les protestes dels usatgers augmentaven i els ingressos de la companyia minvaven substancialment.

Al cap d'uns dies, l'Empresa va haver de cedir. La Direcció va reunir el Jurat i li va proposar de resoldre el conflicte a base d'un 10 per cent d'augment dels salaris i les dues pagues extraordinàries suplementàries. El Jurat ho va acceptar sense consultar els empleats i aquests ho han admés com un primer pas, però descontents perquè pensen amb raó que podien haver aconseguit el 30 per cent d'augment que reclamaven.

Aquesta acció és un exemple per a tots empleats de tramvies i autobusos, en primer lloc els urbans, que tenen plantejades les mateixes reivindicacions. Si no és amb la lluita, com ho prova l'exemple dels suburbans, no aconseguiran allò que estan reclamant. A més, els empleats de tots de tramvies i autobusos, urbans i suburbans, poden veure l'interès que té el constituir comitès unitaris que els representin en llurs accions i que vetllin per fer que els Jurats d'Empresa i delegats sindicals sentin la pressió general i defensin millores les reivindicacions dels treballadors.

Corresponsal

LA LLUITA DES ARROSSERS DEL BAIX EBRE

Enguany, la collita d'arròs s'ha ressentit fortament del mal temps. Però no solament la collita ha estat escassa, sinó que, a més, el preu ha baixat sensiblement. En lloc de 5 pessetes el quilo que es va aconseguir com mitjana la collita anterior, enguany s'ha de vendre com a màxim a 4,50 pessetes el quilo. I la realitat és que s'hi perden quartos.

Una Comissió d'arrossers, representant aquesta comarca, ha anat a Madrid amb l'intent d'aconseguir que el Ministre d'Agricultura dictés mesures que permetessin la venda de l'arròs a 5 o a 6 pessetes el quilo. El Ministre els respongué que exageraven, que el preu que demanaven és un disbarat.

« **Però hem vist que a les tendes de Madrid l'arròs es ven a 12 pessetes el quilo** ». li digueren els components de la Comissió.

El Ministre no va saber què respondre, però se'ls va treure de sobre amb una negativa tallant.

Corresponsal